

In zijn vrijen tijd bebouwde hij het stukje tuingrond, en de kinderen konden een jaartje langer schoolgaan door de bijverdiensten der moeder.

De reeks der tegenspoeden was echter voor hen nog niet ten einde.

Door een val van de trap brak Singels zijn rechterbeen, en werd hij uit den dienst ontslagen, daar hij na langen tijd eerst weer loopen kon, en zelfs toen nog zoo mank ging, dat hij bij zijn naam een bijnaam kreeg, en voortaan „Kromme Manes” heette.

De kinderen werden van school genomen, de jongen bij een timmerman in de leer gedaan, en het meisje naar eene modiste gezonden. Vrouw Singels nam enkele werkhuisen meer aan, en Manes hing een koperen bekken boven de deur, terwijl voortaan voor het raam een zelfgeschilderd bordje prijkte:

SINGELS SCHEER
SALONG.

Het mansvolk uit de buurt had altijd wel gezegd, dat Singels te veel den mijnheer uithing, maar, vooral na zijn ongeluk, vond men dat Kromme Manes zoo kwaad niet was, dat hij er wel mocht wezen.

Zoo ging het dan uiterst sobertjes verder, want de klanten werden nooit geschoren dan op Zaterdagavond en vóór feestdagen.

Het sommetje dat door het harde werken der moeder binnenkwam, was dan ook een onmisbaar postje op de begroting van het huishouden. Buitenkansjes, in den vorm van oude schoenen, hoeden en kleeven, waren steeds welkom, en het gelukte aldus de eindjes aan elkaar te knoopen.

Treurig was het vooruitzicht toen op een der warmste dagen in Augustus vrouw Singels onverwachts thuis kwam met hevige pijnen in de zijde, die zoodanig toenamen, dat de dokter moest worden gehaald, die de onmiddellijke overbrenging naar het ziekenhuis gelastte.

Het zou lang kunnen duren eer zij weer haar werk kon hervatten, had de geneesheer gezegd.

Wat haar scheelde?

— Pleuris! en hij had er de vertaling aan toegevoegd: *ein verhètsing* 1).

Zij had het zeker erg warm gehad en toen koud water gedronken of zoo iets, in elk geval was het eene gevaarlijke ziekte, waarbij meer kans op ongunstigen afloop dan op herstel was. Dat begreep Manes wel dadelijk, maar hij verzweg het voor de kinderen.

Toen het „portesjeeske” 2) het huis uit was, riep hij evenwel zoon en dochter tot zich, deelde hun het gevaar mee, waarin moeder zich bevond, wees hen op de gevolgen voor allen, indien zij hun mocht ontvallen, en eindigde aldus:

„Kînjjer, laot òs Oos-Leeven-Heer op oos 3) bloote knieje bèje 4) det-er mooder

1) Hèts = hitte. 2) Porte-chaise = draagbaar. 3) Onze. 4) Bidden.